

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI MỐT

HÀN KẾ TÍN CHỈ HUY PHÓNG ĐỘC

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Phương Tú và Hàn Đào đã làm nên tội nghiệt trong võ lâm, thù oán với biết bao nhiêu người. Tiểu muội có ung lời của Hàn công tử cũng bằng vô ích. Tiểu muội đã không có thể ra hiệu lệnh cho bạn hữu giang hồ tuân theo thì ngăn trở họ tìm đến Phương Tú, Hàn Đào báo thù thế nào được.

Hàn Kế Tín nói :

- Cô nương cứ nhận lời riêng phần mình không đứng tay nữa là xong.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Nếu tiểu muội không chịu thì sao ?

Hàn Kế Tín hỏi lại :

- Quyên cô nương ! Chẳng lẽ cô nương lại thật tình bắt tại hạ ra lệnh phóng độc thủ chăng ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Hàn công tử ! Môn ám khí ác độc quyết không thể đứng trên chốn giang hồ. Tiểu muội đã buông tha Hàn huynh là có ý muốn Hàn huynh lánh khỏi trường thị phi này. Không ngờ Hàn huynh còn trở lại. Hàn huynh đừng mong tiểu muội vâng lời nữa, môn thủy hỏa tương tế không phải là môn ám khí không có cách phá giải được. Tiểu muội hy vọng Hàn huynh tin lời. Tiểu muội muốn đi đây.

Nàng chưa dứt lời đã tung mình lên vung kiếm phá vỡ cửa chuồng ra.

Một là vì động tác của Quyên Nhi mau lẹ quá chừng, hai là đại hán đã bị dục vật kiềm chế, phản ứng chậm chạp. Mọi việc đều phải nghe lệnh mới dám thi hành. Vì thế mà Du Tiểu Quyên trốn ra được một cách dễ dàng.

Du Tiểu Quyên nhảy được lên nóc nhà rồi, lớn tiếng hô :

- Các vị mau mau lui vào trong nhà rồi sẽ nghĩ cách khác để phá địch.

Miệng hô, người nàng đã chạy nhanh về phía căn nhà có bọn Lôi Phi trong đó.

Lý Hàn Thu, Quân Trung Phụng, Tân Nhi đều trở gót chạy mau.

Lúc này Lôi Phi và năm tên võ sư đã được nghỉ ngơi điều dưỡng một lúc, khí lực khôi phục khá nhiều. Còn sáu bảy người thương thế nhẹ hơn và đã được Tân Nhi băng bó đều có thể hành động.

Du Tiểu Quyên chạy vào trong nhà, lập tức hạ lệnh :

- Các vị mau mau chuẩn bị ám khí hoặc kiếm điểm lại khí giới, ít ra là phải lượm lấy một đồng gạch ngói.

Đinh Bội hỏi :

- Để làm gì vậy ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Con Hàn Đào là Kế Tín đã trở về Phương gia đại viện. Tuy gã võ công cao cường, chúng ta có thể cự địch được, nhưng âm mưu Ngụy kế của gã chúng ta khó nổi

đề phòng cho xiết được. Hiện giờ ám khí thủy hỏa tương tể đã vào tay gã điều động. Môn ám khí này cực kỳ ác độc không thể chống cự được. Vì vậy chúng ta phải đổi sang thế thủ trong căn nhà này. Chúng ta phải giữ Phương Tú làm con tin thì gã mới đem lòng uý kỵ. Trước hết hãy tìm cách cứu nguy trong lúc khẩn cấp, rồi tính đến chuyện phá giải. Lúc giao chiến, tiện thiếp hy vọng vào đồng gạch ngói bắt buộc chúng phải đứng ra ngoài một trượng thì uy lực của môn thủy hỏa tương tể mới giảm bớt được phần lớn.

Đinh Bội hỏi :

- Môn ám khí đó lợi hại đến thế ư !

Du Tiểu Quyên đáp :

- Môn đó quả là ghê gớm. Các vị không nên coi thường.

Nàng ngừng một chút rồi tiếp :

- Bây giờ chúng ta phân phối công việc canh giữ. Gặp lúc nguy cấp, ai ở phương vị nấy để viện trợ cho nhau.

Lôi Phi nói :

- Xin cô nương đừng từ chối, cứ việc hạ lệnh phân phối đi.

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Đã vậy, tiểu muội xin vượt quyền.

Rồi nàng tuyên bố :

- Xin Lý huynh canh giữ trên nóc nhà. Tần muội cùng Quân cô nương trợ thủ cho Lý huynh và nên nhớ kỹ đừng có mạo hiểm đỡ gạt ám khí.

Ba người đồng thanh dạ một tiếng rồi tung mình nhảy vọt lên nóc nhà.

Nóc nhà này đã bị phá mấy chỗ. Lý Hàn Thu lại khoét thêm mấy chỗ và lợi dụng kèo cột có thể làm chỗ đỡ chân để nhảy lên nhảy xuống.

Du Tiểu Quyên nói :

- Xin Lôi tiên bối canh chừng Phương Tú.

Lôi Phi gật đầu nói :

- Việc này tại hạ có thể làm được.

Du Tiểu Quyên lại nói :

- Ngoài ra còn ai thì chia nhau mà giữ các cửa sổ và cửa chính. Các vị cần nên nhớ viện trợ cho nhau và đừng bộc lộ thân hình. Các vị bị thương nhẹ cũng nên chuẩn bị đề phòng, gặp lúc nguy cấp có thể ra tay trợ chiến được.

Sau khi điều động xong, mọi người trong nhà lập tức mở cuộc bố trí rất khẩn trương. Mấy người bị thương nặng được chuyển vào góc nhà cho cuộc phòng vệ được nghiêm mật.

Du Tiểu Quyên đưa mắt ngó cách bố trí trong nhà rồi nhìn Đinh

Bội khẽ nói :

- Đinh huynh cùng tiểu muội cứu ứng bốn mặt. Bọn chúng có tám ống kim đồng. Hai ống là một tổ. Vậy chúng ta chia nhau giữ bốn phương vị. Tiểu muội nghĩ rằng độc thủy hỏa chứa trong kim đồng cũng có lúc phóng ra hết.

Đinh Bộ nói :

- Chúng ta nhân cơ hội chớp nhoáng đó giết chết bọn chúng hay sao ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Mục đích chủ yếu của chúng ta là đoạt lấy những ống kim đồng.

Đại khái môn thủy hỏa tương tế là phương pháp cuối cùng để chống chọi trong Phương gia đại viện.

Đinh Bộ hỏi :

- Mã tiên bối cùng Bạch Y Ma Quân đang chiến đấu chưa phân thắng bại. Làm thế nào để kêu tiên bối về được.

Du Tiểu Quyên ngẩng đầu đưa mắt ra ngó tình hình chiến đấu giữa hai lão. rồi lắc đầu đáp :

- Hiện giờ hai người đang chiến đấu gay go. Những cao nhân này bây giờ mà phân tâm một chút là có thể thất bại tức khắc. Chúng ta không thể phân tán tâm thần của Mã tiên bối được.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Dù tiên bối có nghe tiếng kêu gọi của chúng ta mà thoát thân được chưa chắc lão đã chịu vào đây.

Đinh Bộ nói :

- Mã lão tiên bối tuy bản lãnh cao cường nhưng lão lại điên điên khùng khùng, e rằng khó lòng đề phòng được môn thủy hỏa khi bị chúng ám toán.

Du Tiểu Quyên đáp :

- Hai lão đang đánh nhau đến lúc khẩn trương mà lại dùng đao vừa lớn vừa dài. Trong vòng hai trượng người ngoài khó tới được. Môn thủy hỏa tương tế phóng ra xa tới ngoài hai trượng khó lòng trúng đích. Trừ phi bọn chúng muốn ám toán cả Bạch Y Ma Quân thì không kể.

Hai người đang nói chuyện thì Hàn công tử dẫn tám tên từ từ tiến gần lại.

Du Tiểu Quyên thấy Hàn Kế Tín đã thay đổi bốn tên cầm ống kim đồng thì trong lòng nàng cũng hơi kinh hãi, bụng bảo dạ :

- Những tên bị thuốc mê mình có thể thừa cơ được đều bị thay đổi rồi. Xem chừng gã muốn quyết tâm chiến đấu.

Đinh Bộ nói :

- Trong bọn chúng ai là Hàn công tử ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Tên võ sĩ mặc áo đen tay không cầm ống kim đồng mà cầm trường kiếm là gã đó...

Đột nhiên nàng ngưng lại rồi lẩm bẩm :

- Là thiệt ! Là thiệt !

Đinh Bộ hỏi :

- Điều chi quái lạ ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Vừa rồi tiểu muội không thấy gã đeo túi da mà bây giờ gã đeo một cái túi da rất lớn, tất là có duyên cớ.

Lôi Phi nói :

- Hàn công tử là tay trong bụng chứa nhiều độc kế chúng ta cần phải gia tâm đề phòng. Có điều gã này tại hạ coi không giống Hàn công tử.

Du Tiểu Quyên nói :

- Chính gã đó, có điều gã đã bôi thuốc địch dung và trà trộn vào trong đám võ sĩ.

Mấy người còn đang đàm luận thì bọn võ sĩ áo đen tay cầm kim đồng tiến gần chỉ còn cách căn nhà chừng ba trượng.

Du Tiểu Quyên thấy đại hán áo đen này chẳng những tinh thần rất tỉnh táo mà mục quang cực kỳ linh hoạt. Chừng như chúng không bị dục vật kìm chế mà chúng còn là những nhân vật rất sáng suốt.

Đột nhiên một hồi tiếng hú như xé bầu không khí vang lên. Tiếp theo mảnh ngói từ trên nóc nhà liệng ra như mưa.

Hàn Kế Tín chưa hạ thủ đánh vào Phong Kiếm Mã Tương, gã vượt qua chỗ hai lão đánh nhau đến thẳng về phía căn nhà ngói.

Lý Hàn Thu, Tần Nhi và Quân Trung Phụng ở trên nóc nhà đã khuân ngói xếp thành đồng, vừa thấy bọn võ sĩ áo đen tới gần, liền lập tức hợp lực liệng ngói xuống.

Ba người dùng toàn lực liệng ngói như mưa khiến bọn võ sĩ áo đen không kịp đề phòng phần lớn đã bị thương.

Hai gã bị thương ở đầu, máu chảy đầy mặt. Hai gã nữa bị thương ở cánh tay.

Hàn Kế Tín rút kiếm ra gạt những làn ngói liệng tới. Đồng thời gã lớn tiếng quát:

- Các ngươi hãy phân tán ra.

Tám tên võ sĩ áo đen tuy bị ngói liệng xuống tới tấp, vẫn không rối loạn. Bây giờ chúng nghe Hàn Kế Tín bảo vậy liền phân tán chạy đi mỗi người một ngã.

Bọn chúng tuy phân tán vẫn không chạy loạn lên mà phương vị nhất định. Cứ hai tên một tổ, tay mặt rút yêu đao ra hộ thân mình, tay trái cầm ống kim đồng tiến gần vào.

Du Tiểu Quyên hô :

- Phóng ám khí.

Nàng vừa ra lệnh, lập tức ngói gạch và phi đao tụ tiền tới tấp bay ra.

Dưới nhà liệng ám khí, trên nóc bọn Lý Hàn Thu ba người hợp lực ném ngói xuống.

Tám tên võ sĩ không tiến về gần được và còn bị thương.

Hàn công tử vung kiếm che mình, trầm giọng bảo :

- Lùi lại ba trượng !

Du Tiểu Quyên cũng hô đồng bọn :

- Dừng tay !

Nàng thấy đồng gạch ngói đã hao mất gần một nửa thì không khỏi chau mày, nàng nói :

- Chúng ta không thể nào chống cự được với ám khí Thuỷ hoả tương tế chỉ trông vào đồng gạch ngói này để cầm cự. Vậy các vị nên xử dụng một cách dè dặt đừng có hao phí khi liệng ra.

Lôi Phi nói :

- Để tại hạ hỏi Phương Tú xem có cách nào phá giải được môn Thuỷ hoả tương tế hay không ?

Du Tiểu Quyên cười mát nói :

- Tiểu muội tưởng hần không chịu nói cách phá giải ám khí cho mình nghe đâu.

Lôi Phi nói :

- Hần đã gây lên rất nhiều tội ác thì bây giờ hần có phải chịu khổ cũng là xứng đáng.

Y nói rồi túm lấy Phương Tú lạnh lùng hỏi :

- Lão đã nhìn thấy chưa !

Phương Tú đã bị kiềm chế mấy nơi huyết đạo, không thể kháng cự được đành để cho Lôi Phi muốn làm gì thì làm. Hần nghe Lôi Phi hỏi vậy liền đáp :

- Tại hạ nhìn thấy rồi.

Lôi Phi lại hỏi :

- Có cách nào phá giải được môn ám khí tàn ác Thuỷ hoả tương tế hay không ?

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Không có.

Lôi Phi cười lạt nói :

- Nếu Hàn công tử còn dùng môn độc kỹ đó để công kích căn nhà này thì lão có biết người đầu tiên bị thương về độc khí đó là ai không ? Nếu không phải là Phương viện chúa thì còn ai vào đây?

Phương Tú nhăn nhó cười đáp :

- Tại hạ lâm vào tình trạng này thì thực sự không còn tự chủ được sự sinh tử nữa.

Lôi Phi vung tay lên tát mạnh vào mặt Phương Tú rồi nói :

- Phương viện chúa là người thông minh tất biết thân phận mình, đừng chối cãi nữa để khỏi chịu đau khổ.

Phương Tú thở mạnh một hơi đáp :

- Trừ phi các vị tha Phương mỡ ra thì Phương mỡ mới bảo gã ra lệnh cho bọn xử dụng ám khí kia rút lui.

Lôi Phi cười nói :

- Phương viện chúa miệng nói có vẻ dễ dàng. nhưng đáng tiếc viện chúa là con người không thủ tín, thì lời nói khiến cho người ta khó lòng tin được.

Phương Tú chưa trả lời thì thanh âm của Hàn Kế Tín lại vọng vào :

- Du cô nương ! Cô nương đã làm chủ tình thế được chưa ?

Du Tiểu Quyên hỏi lại :

- Làm chủ việc gì ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Nếu cô nương làm chủ được phe cô, thì tại hạ với cô nương thảo luận.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Thảo luận cách nào ? Công tử thử nói nghe.

Hàn Kế Tín đáp :

- Tại hạ nguyện phước bỏ ám khí Thuỷ hoả tương tể để đổi Phương bá phụ ra. Cô nương tính sao ?

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Công tử phước bỏ ám khí ở chỗ nào ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Nơi nào để tùy ý cô nương chỉ định.

Du Tiểu Quyên nói :

- Công tử để tiểu muội nghĩ coi rồi sẽ trả lời...

Đoạn nàng khẽ nói với Lôi Phi :

- Lôi huynh ! Tiểu muội nghĩ rằng tám ống kim đồng kia tàn độc và ghê gớm hơn Phương Tú nhiều.

Đinh Bội xen vào :

- Giả tử gã thực tình chịu phước bỏ tám ống kim đồng thì có thể tha Phương Tú được. Tại hạ tự tin là khi mình muốn bắt lão lại cũng không phải chuyện khó khăn lắm.

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một chút rồi nói :

- Hàn Kế Tín là tay mưu trí hơn người. Chúng ta không thể coi thường nữa được. Hắn đã tính kỹ rồi mới đưa ra vụ trao đổi này. Vậy ta phải cẩn thận không nên nóng nảy.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, nàng lớn tiếng đáp vọng ra :

- Bọn tiểu muội lưu Phương Tú ở đây thì dù công tử có độc khí

Thuỷ hoả tương tể cũng không dám tấn công căn nhà này, phải vậy chăng ?

Hàn Kế Tín hững hờ đáp:

- Cô nương quyết định thà làm viên ngọc vỡ chứ không làm hòn ngọc lành cô bức bách tại hạ hết đường lựa chọn, vậy thì....

Du Tiểu Quyên ngắt lời :

- Phải chăng công tử muốn hy sinh cả Phương Tú nữa ?

Nàng nói câu này thanh âm rất lớn tựa hồ muốn để Phương Tú nghe rõ.

Hàn Kế Tín lạnh lùng đáp :

- Nếu tại hạ không còn cách nào cứu Phương bá phụ thoát khỏi cơn hiểm nghèo thì để các vị chết theo lão nhân gia chắc lão nhân gia chết như vậy cũng nhắm mắt được.

Phương Tú đột nhiên lớn tiếng :

- Hài tử ! Ngươi cứ việc hạ thủ đi. Bất tất phải nghĩ đến ta nữa.

Du Tiểu Quyên lạnh lùng nói :

- Hàn công tử ! Bọn tiểu muội trước nay vẫn tưởng công tử là con người nghĩa khí nên đối với công tử lúc nào cũng kính trọng và nể nang, mấy lần không gia hại, và buông tha cho công tử đi một cách dễ dàng, không ngờ...

Hàn Kế Tín gật đầu :

- Cái đó có chi là lạ. Giả tỷ tại hạ muốn giết Lý Hàn Thu thì có đến mười gã Lý Hàn Thu cũng chết hết rồi.

Du Tiểu Quyên nói :

- Đúng thế ! Công tử quả là đã có cơ hội giết được Lý Hàn Thu, nhưng ngược lại Lý Hàn Thu cũng đã buông tha công tử nhiều lần.

Phương Tú lại xen vô :

- Hài tử ! Ta là bá phụ ngươi, tưởng cần nói rõ cho ngươi hay. Người ta đã có câu : "không độc sao thành đáng trọng phu". Nếu ngươi giết Lý Hàn Thu trước thì đến nỗi bị thảm bại ngày nay.

Du Tiểu Quyên nói :

- Phương viện chúa ! Nếu Hàn hiền đệ của viện chúa mà tàn độc bất nhân như viện chúa thì y đã thành con quỷ không đầu dưới lưỡi kiếm của Lý Hàn Thu từ lâu rồi. Bây giờ Hàn công tử không còn cách nào để thương lượng với tiện thiếp về tính mạng của viện chúa nữa.

Hàn Kế Tín xua tay nói :

- Du cô nương ! Những việc đã qua tưởng chúng ta không nên nhắc tới nữa. Hiện giờ cô định thế nào ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Trong Phương gia đại viện, công tử là người nhẹ tội hơn hết. Bể khổ mệnh mang, nhưng biết quay đầu lại là đến bờ. Bây giờ công tử nên bỏ đi và từ đây ẩn tính mai danh, đừng qua lại giang hồ nữa. Tài trí của công tử, chỉ mười năm hay hai chục năm nữa sẽ thành tựu.

Hàn Kế Tín hỏi :

- Khi đó sẽ tìm bọn cô nương để báo thù phải không ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Tiểu muội tin rằng khi ấy công tử không tính đến chuyện báo thù nữa.

Hàn Kế Tín thở dài nói :

- Du cô nương ! Xem chừng tại hạ không còn cách nào thuyết phục cô nương được nữa.

Du Tiểu Quyên nói :

- Giữa hai người chúng ta không hiểu ai ngoan cố, nhưng phải có một người.

Hàn Kế Tín nói :

- Cô nương bức bách tại hạ hoài. Tại hạ đành hạ lệnh vậy.

Rồi gã vung tay lên hô :

- Các người động thủ đi.

Tám tên võ sĩ nghe gã hô liên từ từ tản ra.

Du Tiểu Quyên tức giận quát :

- Hàn Kế Tín ! Người đã hạ lệnh cho thủ hạ phóng độc khí thì đừng trách bọn ta ăn miếng trả miếng.

Hàn Kế Tín hững hờ đáp :

- Cô nương cứ việc ra tay. Cục diện bữa nay dường như đã đưa đến chỗ kẻ chết người sống mới thôi.

Lôi Phi đột nhiên nắm lấy Phương Tú chạy ra ngoài nhà hồi :

- Hàn công tử ! Tại hạ nghe nói độc khí Thủy hỏa tương tế là do công tử chế tạo để làm bảo bối trấn trạch trong Phương gia đại viện. Liệu nó có giết được Phương viện chúa không ?

Lúc này tám tên võ sĩ áo đen, tay cầm đoản đao, tay cầm kim đồng, thủ thế chuẩn bị để bất cứ lúc nào có lệnh là xông vào ngay.

Đột nhiên, hai võ sĩ áo đen nhảy vọt về phía nhà ngói. Chân vừa chạm đất chúng liền quay mình một cái tiến gần lại, chỉ còn cách căn nhà chừng một trượng.

Lý Hàn Thu hai tay vung lên. Những viên ngói rít veo veo bay xuống.

Hai tên áo đen vung đao lên che trước mặt. Một tên xoay mình chạy tới giáp vách căn nhà.

Tuy hai gã tiến sát đến nơi được nhưng cũng bị gạch đá đã thương ở da sứt thịt máu chảy máu đầm đìa. Chúng xông lại gần nhà ngói đứng tựa lưng vào tường vách.

Hàn Kế Tín cất cao giọng nói :

- Du cô nương ! Hai tên thuộc hạ của tại hạ đã xông đến sát vách. Độc khí trong tay chúng có thể khống chế được một mặt rồi. Cô đã biết môn ám khí này lợi hại thế nào, vậy cô nương tính ngọn ra tro hết hay sao ?

Du Tiểu Quyên đã biết ám khí đó cực kỳ lợi hại ! Bất luận độc khí hay độc hỏa chỉ dính vào người một chút là lập tức da thịt bắt lửa, đau đớn không chịu nổi và có thể mất sức chiến đấu ngay lập tức.

Nàng ngấm ngấm dặn mọi người trong nhà gia tâm đối phó.

Nàng lên tiếng đáp :

- Uy lực của Phương gia đại viện sắp tan vỡ đến nơi mà còn vọng tưởng đem sức một người vẫn hồi thế bí thì không biết tự lượng. Huống chi độc khí Thủy hỏa tương tế chẳng phải là không có cách nào phá được. Hiện giờ bọn ta đã nghĩ ra biện pháp đối phó.

Hàn Kế Tín nói :

- Với tài của Du cô nương tại hạ tin là có thể làm được. Nhưng trước tình cảnh hiện thì, dù cô nương có nghĩ ra được cách phá giải, nhưng cô nương không còn cơ hội nào để chế tạo vật phòng thủ.

Du Tiểu Quyên nói :

- Ta dám chắc nếu công tử chỉ ỷ vào mấy ống đựng ám khí Thủy hỏa tương tế mà nắm vững phần thắng cuộc bữa nay là không được đâu. Các vị chẳng có cách nào tiến vào căn nhà này được. Nếu công tử không tin thì cứ thử hạ lệnh cho chúng vào đi.

Lôi Phi cất cao giọng nói :

- Bọn ta ở trong nhà này quyết lòng tử chiến thì môn Thủy hoả dù tàn độc đến đâu cũng không thể khiến cho bọn ta phải sòn gan.

Hàn Kế Tín nói :

- Đã vậy thì đành động thù đi thôi.

Gã vung tay phải một cái. Hai tên võ sĩ áo đen khác lại xông về phía căn nhà ngồi.

Bọn Lý Hàn Thu, Quân Trung Phụng, Tần Nhi ở trên mái liệng ngói gạch đá xuống công kích.

Hai tên võ sĩ áo đen tuy múa tít đơn đao đỡ gạt mà cũng bị trúng mấy viên đá, vỡ đầu chảy máu không tiến vào được.

Lúc này một vị võ sư giữ ở cửa sổ chụp lấy thanh đơn đao liệng mạnh ra. Thanh đơn đao rít lên vù vù đâm trúng vào đùi bên trái một tên võ sĩ áo đen. Đồng thời tay mặt võ sư lộ ra ngoài cửa sổ.

Hai tên võ sĩ đứng tựa vào tường liền giờ kim đồng lên thụt độc thủy hoả ra. Võ sư vừa liệng đao bỗng thấy tay đau rất. Một làn khí xanh từ tay y cháy lên. Võ sư bị đau quá la thất thanh cơ hồ không chịu nổi.

Du Tiểu Quyên trầm giọng nói :

- Ráng mà chịu đau một chút !

Nàng vung trường kiếm lên chặt đứt cánh tay võ sư.

Võ sư tuy bị chặt đứt nửa cánh tay nhưng cố nhẫn nại không rên la. Dường như cái đau khổ bị chặt tay còn nhẹ hơn cái đau khổ của lửa độc đốt cháy.

Du Tiểu Quyên lại phóng tay điểm lẹ vào mấy chỗ huyết đạo cánh tay mặt đại hán để cầm máu. Đoạn nàng móc tấm khăn trong bọc ra buộc vết thương cho võ sư.

Võ sư trong lòng cảm kích, quên cả đau đớn. Y khẽ nói :

- Đa tạ cô nương.

Du Tiểu Quyên đáp :

- Ông bạn bất tất phải tạ ơn. Xin vào trong nhà nghỉ ngơi một lát.

Võ sư nói :

- Tại hạ không cần nghỉ ngơi. Đã được cô nương giúp đỡ, có thể tái chiến ngay bây giờ.

o0o